Lietas arhīva Nr. A42-01829-21/15
ECLI:LV:ADRJRIT:2021:0614.A420182921.3.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2021. gada 14. jūnijā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese A. Patmalniece,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ *(/pers. A/)* pieteikumu par Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes 2021. gada 31. maija lēmuma Nr. 129/BD2937 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicējs /pers. A/, Baltkrievijas Republikas (turpmāk – Baltkrievija) pilsonis, 2020. gada 7. oktobrī ieceļoja Eiropas Savienības teritorijā caur Polijas Republiku (turpmāk – Polija). 2020. gada 18. oktobrī pieteicējs ieceļoja Latvijas Republikā ar starptautiskā reisa autobusu no Varšavas bet 2021. gada 21. aprīlī pieteicējs vērsās Valsts robežsardzes Rīgas pārvaldē ar iesniegumu par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijas Republikā.

[2] Ar Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes (turpmāk – pārvalde) 2021. gada 31. maija lēmumu Nr. 129/BD2937 (turpmāk – Lēmums) pieteicēju nolemts pārsūtīt uz Poliju. Lēmums pieņemts, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (turpmāk – Dublinas regula), 12. panta 4. punktu.

[3] Nepiekrītot Lēmumam, pieteicējs 2021. gada 2. jūnijā vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā. Pieteicējs norādīja, ka pārvietošanai uz Poliju nepiekrīt, jo ir lūdzis patvērumu Latvijas Republikā, nevis Polijā. Latvijas Republikā pieteicējam ir pieejama dzīvesvieta, savukārt Polijā pieteicējs nevienu nepazīst un, tādējādi, nevarēs nodrošināt sev vēlamos dzīves apstākļus. Pieteicējs uzsvēra, ka uz personu, kura ir lūgusi patvērumu Latvijas Republikā, ir attiecināmas ekonomiskās, sociālās un citas tiesības un brīvības, kuras ir iekļautas Latvijas Republikas Satversmes 8. nodaļā „Cilvēka pamattiesības".

[4] Pārvalde 2021. gada 9. jūnijā tiesai iesniegtajā paskaidrojumā pieteikumu neatzina, norādot, ka Lēmums ir tiesisks un pamatots, pieņemts, ievērojot lietā pastāvošos faktiskos un tiesiskos apstākļus. Papildus Lēmuma minētajam, pārvalde norādīja sekojošos argumentus.

[4.1] Pieteikuma norādītie apstākļi nav atzīstami par tādiem, lai netiktu piemērotas Dublinas regulas normas, kas ir pamatā starptautiski atzītam regulējumam, ar kura palīdzību tiek noteikta atbildīgā valsts par trešās valsts valstspiederīgā patvēruma iesniegumu. Pieteicēja lietā izpildās Dublinas regulas 12. panta 4. punkts, ko apliecina arī Polijas atbildīgās iestādes akcepta vēstule.

[4.2] Konkrētajā gadījumā nav konstatējams, ka uz pieteicēju būtu attiecināmi kādi no Dublinas regulas 3. nodaļā noteiktajiem prioritārajiem kritērijiem.

[4.3] Patvēruma procedūras ietvaros personai, kurai nav pietiekamu līdzekļu, lai nodrošinātu savu uzturēšanos, pastāv iespēja saņemt palīdzību, proti, tikt izmitinātam patvēruma meklētāju izmitināšanas centrā, kurā tiek nodrošināti sadzīvei nepieciešamie apstākļi. Šāda sistēma pastāv arī Polijā, līdz ar to nav pamatots pieteicēja arguments, ka Polijā viņam nebūs pieejami normāli dzīves apstākļi.

[5] Atbilstoši Patvēruma likuma 49. panta pirmās daļas 1. punktam un otrajai daļai, administratīvo lietu par pārvaldes priekšnieka pilnvarotas amatpersonas lēmumu, kas pieņemts saskaņā ar šā likuma 29. panta septīto daļu, Administratīvā rajona tiesa izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[6] Izvērtējusi procesa dalībnieku rakstveidā paustos argumentus kopsakarā ar lietas apstākļiem un lietā esošajiem pierādījumiem, tiesa secina, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[7] Konkrētajā lietā tiesai ir jāpārbauda, vai pārvalde pamatoti nolēma, ka pieteicējs, kurš iesniedza patvēruma iesniegumu Latvijas Republikā, ir jāpārsūta uz Poliju, jo tā saskaņā ar Dublinas regulu ir atzīstama par atbildīgo dalībvalsti.

[8] Kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, noteic Dublinas regula.

Dublinas regulas 12. panta 2. punkts noteic, ka, ja pieteikuma iesniedzējam ir derīga vīza, par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga dalībvalsts, kas izdevusi šo vīzu, ja vien šī vīza nav izdota citas dalībvalsts vārdā.

Savukārt saskaņā ar Dublinas regulas 12. panta 4. punktu, ja pieteikuma iesniedzējam ir viena vai vairākas vīzas, kuru derīguma termiņš ir beidzies pirms mazāk nekā sešiem mēnešiem un kuras ir ļāvušas viņam faktiski ieceļot kādas dalībvalsts teritorijā, šā panta 2. punktu piemēro tik ilgi, kamēr pieteikuma iesniedzējs nav atstājis dalībvalstu teritorijas.

[9] Saskaņā ar Patvēruma likuma 28. panta pirmās daļas 3. punktu pārvaldes priekšnieka pilnvarota amatpersona pieņem lēmumu par patvēruma meklētāja pārsūtīšanu uz atbildīgo dalībvalsti, kura izskatīs iesniegumu par bēgļa vai alternatīvā statusa iegūšanu, saskaņā ar Dublinas regulu.

Savukārt Patvēruma likuma 29. panta septītajā daļā noteikts, ka, ja saskaņā ar Dublinas regulu no citas dalībvalsts kompetentas institūcijas saņemta informācija, ka šī dalībvalsts uzņemas atbildību par patvēruma meklētāja iesnieguma izskatīšanu, 10 darbdienu laikā pēc tam, kad šī informācija saņemta, pieņem lēmumu par patvēruma meklētāja pārsūtīšanu uz atbildīgo dalībvalsti, kas izskatīs iesniegumu.

[10] No lietas materiāliem konstatējams, ka pieteicēja rīcībā ir Baltkrievijas pilsoņa pase un Polijas „D" kategorijas vīza, derīga no 2020. gada 5. oktobra līdz 2021. gada 13. martam. Pieteicēja pasē atrodas arī spiedogs, kurš apliecina pieteicēja ieceļošanu Eiropas Savienības teritorijā caur Poliju 2020. gada 7. oktobrī *(lietas 61. lapa)*.

Ievērojot minēto, tiesa konstatē, ka Lēmuma pieņemšanas brīdī (2021. gada 31. maijā) pieteicēja rīcībā bija Polijas vīza, kuras derīguma termiņš bija beidzies pirms mazāk nekā sešiem mēnešiem un kura ļāva pieteicējam faktiski ieceļot Polijas teritorijā, un pēc šīs ieceļošanas pieteicējs nav atstājis dalībvalstu teritorijas. Tādējādi tiesa secina, ka Lēmuma pieņemšanas brīdī pieteicēja situācija pilnībā atbilda Dublinas regulas 12. panta 4. punktā minētajiem apstākļiem.

[11] Tāpat no lietas materiāliem konstatējams, ka 2021. gada 8. maijā pārvalde nosūtījusi lūgumu Polijas atbildīgajām iestādēm par pieteicēja atpakaļuzņemšanu saskaņā ar Dublinas regulu *(lietas 18.–23. lapa)*. 2021. gada 20. maijā saņemta Polijas kompetentās iestādes atbilde, ar kuru tiek akceptēts atbildības uzņemšanās pieprasījums *(lietas 17.–18. lapa)*.

Līdz ar to tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā atbildīga dalībvalsts saskaņā ar Dublinas regulas 12. pantu ir noteikta pareizi. Proti, atbilstoši minētajai tiesību normai, par pieteicējas patvēruma lūguma izskatīšanu ir atbildīga Polija.

[12] Tiesa konkrētajā lietā nekonstatē arī citus apstākļus, kas liegtu pieteicēju nosūtīt uz Poliju. Konkrētajā gadījumā nav konstatējams, ka uz pieteicēju būtu attiecināmi kādi no Dublinas regulas 3. nodaļā noteiktajiem prioritārajiem kritērijiem, piemēram, 9. pants (ģimenes locekļi, kas ir starptautiskās aizsardzības saņēmēji), 10. pants (ģimenes locekļi, kas ir starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēji) vai 11. pants (ģimenes procedūra), pamatojoties uz kuriem Latvijas Republika būtu uzskatāma par atbildīgo dalībvalsti pieteicēja patvēruma iesnieguma izskatīšanā. Apstāklis, ka pieteicējam Latvijas Republikā ir paziņas, nav atzīstams par pamatu, lai pieteicēja patvēruma pieteikums tiktu izskatīts Latvijas Republikā. Tāpat nav pamata uzskatīt, ka Polijā pastāvētu sistēmiskas problēmas patvēruma procedūrā un pieteikuma iesniedzēju uzņemšanas apstākļos, kā rezultātā pastāvētu necilvēcīgas un pazemojošas attieksmes risks Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 4. panta izpratnē. Polija ir Eiropas Savienības dalībvalsts, kura vispārīgi ir spējīga nodrošināt tās teritorijā esošo personu tiesību aizsardzību. Tādējādi visos juridiskajos un praktiskajos jautājumos, kas saistīti ar patvēruma lietām, Polija ir uzskatāma par drošu valsti.

[13] Tiesa norāda, ka patvēruma piešķiršanas jautājums ir saistīts tikai ar personas lūgumu sniegt aizsardzību, ja tās pilsonības vai dzīvesvietas valstī personas dzīvība un brīvība ir apdraudēta sakarā ar viņas rasi, reliģiju, tautību, piederību pie noteiktas sociālās grupas vai viņa politiskajiem uzskatiem. Šāda procedūra nav saistīta ar personas vēlmi uzturēties konkrētajā valstī.

Tiesa piekrīt pārvaldes paskaidrojumos norādītajam, ka patvēruma procedūras ietvaros personai, kurai nav pietiekamu līdzekļu, lai nodrošinātu savu uzturēšanos, pastāv iespēja saņemt palīdzību, proti, tikt izmitinātam patvēruma meklētāju izmitināšanas centrā, kurā tiek nodrošināti sadzīvei nepieciešamie apstākļi. Šāda sistēma pastāv arī Polijā, līdz ar to nav pamatots pieteicēja arguments, ka Polijā viņam nebūs pieejami normāli dzīves apstākļi.

[14] Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka Lēmums ir tiesisks un tā atcelšanai nav pamata, bet pieteicēja pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251. pantu un Patvēruma likuma 49. panta pirmās daļas 1. punktu, otro un sesto daļu, Administratīvā rajona tiesa

nolēma

noraidīt /pers. A/ *(/pers. A/)* pieteikumu par Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes 2021. gada 31. maija lēmuma Nr. 129/BD2937 atcelšanu.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnese A.Patmalniece